

צחי הנגבי עם אמו גאולה כהן ועם אביו עמנואל הנגבי (בבריהמיצוזה) תיאור של יידישע מאמע זא כמו תיאור קלאסי של גאולה כהן?

ליטיקאית. מעיד עליה בנה שהיא יידישע מאמע אמיתית. הוא מספר סיפורים מעשנים על ילדותו בביתה, ומאיר צד אחר של גאולה כהן הלוחמת, המופיעה באמצעי התיקשורת ועל הבימה הפוליטית. בניגוד לילדים אחרים, שגדלו בבתי כליכך מעורבים פוליטית ומרדו בהוריהם. כשהלכו בדרך אחרת לחלוטין, המשיך צחי הנגבי את דרכם של הוריו. גם אביו, שנפטר לפני 11 שנה, היה איש פוליטי, ושימש במשך שנים רבות כמזכיר סניף ירושלים של תנועת החרות.

צחי מדבר בלשון קירבה על "מנחם" (בגין), על "אריק" (שרון) ועל "עזר" (וייצמן). שהיו אורחים מזדמנים בבית כשהוא היה ילד, ומה שעניין אותו היו מיצעדיה פיזמונים ברדיו.

הנגבי נולד בירושלים, אך בגיל צעיר מאוד עבר עם אמו לדירה בצמון תל-אביב. אחרי שסיים את שרותו הצבאי, הלך ללמוד בחוג ליחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית, והעתיק את מגוריו לירושלים. אז חשב שהמעבר הוא זמני. בינתיים היו הפגנות רבות בקמפוס הירושלמי וברחבי הארץ, והנגבי סיים את התואר הראשון והתחיל ללמוד מיספטים, והעביר את מגוריו באופן קבוע לבירה.

בטיול לרמת-הגולן הוא הכיר אשה אמריקאית בשם רנדי. היא עברה איתו חלק מן הדרך על הבריקאדות, בניסיון למנוע את החזרת צחי האי סיני למצרים. לפני שלוש שנים נישאו השניים.

החתונה היתה רבת משתתפים, ונערכה בהרצון בירושלים. ערב לפני החתונה ערכה גאולה כהן לבנה היחיד ולכלתה החדשה טקס-חינה, לפי כל כללי המסורת התמימית, כששני הצעירים היו לבושים בגדים הציבעוניים המסורתיים. הטקס כולו תועד בתמונות ציבעוניות גדולות, וממלא כמעט אלבום שלם מאוצר אלבומי התמונות של מיספחת הנגבי הצעירה, המאכלס מדף שלם בכוננית שבחדר המורים של הזוג הצעיר.

בדרכי ראיין עם צחי הנגבי בביתו, שמעתי ברדיו את גאולה כהן מנסה להסביר

„אני לא רואה את עצמי יושב על כיסא ראשי-האמשלה. זה יהיה יומני ואבסורדי ומגוחך לקבוע בגיל 30 מה השיא שאני שואף אליו“

את התבטאויותיה בקשר לטיהור שורות השב"כ. הרדיו בביתו של בנה לא פעל. הוא הפעיל אותו רק בסיום הראיין. כדי לשמוע את התוכנית שירים ושערים. הוא, כך הוא מעיד על עצמו, אוהד כדורגל מושבע, הוא גם אומר בהירות שקבוצת הכדורגל האהודה עליו היא מכבי תל-אביב, ולא בית"ר ירושלים, כמו רוב החרותניקים בבירה, והוא מאוד מקווה שנקודה זו לא תהיה לו למיכשול בדרכו הפוליטית.

● הרדיו אצלך לא פועל. לא שמעת עכשיו את אמא שלך ברדיו?
אני שומע אותה בבית כשהיא מתאמנת. איך היא היתה — בסדר?
● אתה לא חושב שהיא תמיד בסדר?
אני מסכים עם הקביעה הזאת.
● ראית אותה בטלוויזיה?
לא.
● יש מהזומה סביב מה שאמרה.
מופרות, הרברים שאמרה הם הגיוניים ומוצדקים, אם מתייחסים למה שאמרה. אתמול הייתי אצלה וקראתי את התמליל של מה שאמרה בטלוויזיה. היא התייחסה כאופן ברור לגמרי לגבי יסודות מסויימים בשב"כ, לגורמים שתפיסת עולמם היא שמדינה פלסטינית היא כורח המציאות. לגבי יסודות כאלה צריך להתייחס ביתר-חשיבות. יש טעם לפגם בהעסקתם במוסד ביטחוני כליכך רגיש כמו השב"כ. זה נכון גם לגבי כוחות שתומכים בפעילות טרור יהודית נגד ערבים ביורה ושומרון.
● אמילו רסול יצא נגדה.
זה עניין פנימי בתוך התחיה, אני לא מתייחס

לזה. קראתי מאמר-מערכת בעיתון הארץ שחזר על אותה תפיסה בקשר לוענונו. שם נטען שמי שמודעה עם עמדות הערבים ושלל החוקת נשק אטומי על-ידי ישראל הוא שלילי.

● אתה חושב שאתה יכול להתייחס לאמא שלך באופן אובייקטיבי?

אני יכול לנסות.

● אתה מנסה?

כן. יש לנו חילוקי-דיעות. מטעמים רעיוניים אני לא נמצא יחד איתה באותה המיפלגה, וזו רוגמה קלאסית למחלוקת בינינו.

● היית באותה מיפלגה.

כן.

● ואתה לא באותה מיפלגה מסיבות אידיאולוגיות או מסיבות של כדאיות אישיות?

אין שום צידוק אובייקטיבי לקיום שתי מיפלגות שיעדיהן זהים כאופק מובהק, הדרך היחידה להקל על השגת היעדים היא להתאחד, ולא לפזר מיסגרות.

● היית איתה באותה דרך עוד מהבית?

אני חבר חרות מילדותי.

● היית שנות-יך?

במיסגרות שנות, במחנות-קיי. אבל לא הייתי נער בית"ר קלאסי, שכל פעילותו בית"ר. ב-1978, כשהתרחש האפוס הירדני של הנסיגה מסיני והוקמה התחיה, מצאתי לנכון להצטרף, עד להשתעבר לעבודה שקיימת מיפלגה בשם תחיה, ולכן חזרתי לחרות.

● מפריע לך שאמא שלך נשארה שם?

כאופן אישי זה לא מפריע לי. היא נהנית מהתנועה, זו תנועה מיוחדת, המימד האידיאולוגי שם הרבה יותר דומיננטי מכל מיפלגה אחרת, ובמיסגרת כזאת הרבה יותר נעים לתפקד.

● ברוב המישפחות המצב הפוך — ההורים שמרנים והילדים רדיקאליים.

רווקא בליכוד יש כוחות צעירים עולים, ובתחיה אין אף צעיר כהנהגה.

● בכל זאת, התחיה היא תנועה נמרצת יותר.

זו תנועה שתפיסת-עולמה יותר חדה, צולחה ובהירה מהליכוד, בעיקר כתוצאה מהעובדה שהיא קמה בגלל הנסיון לעצירת הנסיגה. אין לה מצע חברתי, כלכלי, חוקי-דיני וחוקי-ביטחוני. יש לה מסר אחד, שאני מצדד בו.

● הליכוד זו מיפלגה הנמצאת בשילטון כבר כמה שנים, והיא חייבת לפתח מיסגרות שמטפלות בכל הבעיות של עסי-ישראל.

● מה אמא שלך אמרה כשהודעת לה שאתה חוזר לליכוד?

זה לא קרה ביום אחד. היתה תקופה של התלבטות, אחרי מילחמת שלום-הגליל. בתקופת המילחמה, התחיה החליטה להצטרף לממשלה של בגין, ואז יוכל נאמן היה שר, והתחיל בתחיה

ריון פנימי מה יהיה הצעד הבא אחרי הצטרפות לממשלה — האם הצעד הבא הוא מיסגרת משותפת עם הליכוד.

היתה ועידה, ובה היתה קבוצה גדולה של צעירים שהיו יחד איתי על האגרטלה בימית ובמיסגרות אחרות. ראינו מקום לאיחוד עם הליכוד, כשהיה ברור שהעמדה לא מקובלת על מרבית חברי התחיה. פרשנו ועברנו לליכוד, בתיקווה שאחרים יבואו בעיקבותינו.

● אתה יכול להיות יותר אישי? מה קרה בבית?

לא היתה סערה גדולה. אמא שלי היתה מודעת למוטיבציה הזאת שלי, והיא קיבלה את הצעד בשוויון-נפש.

● היא הצטערה, היא ניסתה לעצור אותך?

היא מכירה אותי טוב, היא יודעת שכשאני משוכנע — אני מקיים. היא ליוותה אותי לא כמנהיגת התחיה אלא כאם הרוצה בהצלחתך.

● ודי מזה אחרי שחזרת לליכוד קיבלת גזב.

לא כליכך מהר, אחרי שמונה חודשים. כשי הסתיימו הלימודים באוניברסיטה, פניתי לחפש עבודה וקיבלתי הצעה מחיים קורפו. הוא היה יריד קרוב של אבי. כשקורפו היה יו"ר סניף

„אני חושב שאלי רובינשטיין, מזכיר הממשלה, מוכשר ממני למלא את התפקיד כמעט בכל תחום, ואין לי כל יומרה בשלב הזה של חי להיות מוכשר למלא כל תפקיד“

תנועת-החרות בירושלים, אבי היה מזכיר הסניף, בשנות ה-60 וה-70. כך שהוא מכיר אותי מילדות.

● סגרת מעגל?

מבחינה זו זה היה סגירת-מעגל. מבחינת העתיד, זו היתה הפעם הראשונה שעובתי את המערכות המפגניות, האנטי-ממסדיות, וקיבלתי תפקיד ממוסד של עובד-מדינה. עם כל הא סוציאציות של כרטיס-עובד ומילוי טפסי שעות נוספות ושתית תה.

זו היתה תקופה מיוחדת. הייתי רגיל לנאום ולצייר כרזות, ופיתאום מצאתי את עצמי מן הצד השני. אבל זו גם היתה תקופה חשובה.

● זה היה כדאי לך מבחינה פוליטית אישית?

לא, ההיפך. הגעת להיות קרוב לראשי-הממשלה בזמן מאוד קצר.

כשעזבתי את התחיה הייתי האדם הצעיר היחיד שהיו לו סיכויים כמעט ורדיים להשתלב ברשימה לכנסת. בבחירות הקודמות, ב-1981, הוצבתי בעשיריה השניה, וב-1984 היה לי סיכוי מוכר להיות בעשריה הראשונה.

● אבל לא היתה נעשה ח"כ.

יתכן שלא. יכולתי להתמודד, בעוד שבחירות התמודדות שלי היא עם קבוצה של 100 איש — שרים, חברי-כנסת, שגרירים לשעבר, מנהלי חברות, והסיכויים הסטטיסטיים להיכלל ברשימה קלושים. חשבתי שאהיה בתחיה כמי שלא שלם עם מה שהוא עושה.

● מה אתה עושה בליכוד?

אני שותף לתנועה שמובילה את המדינה, ושלחלטות שלה יש משמעות גורלית והיסטורית.

● אתה לא מרגיש שוויתרת על אידיאולוגיה?

אין שום הברל אידיאולוגי. הליכוד והתחיה שותפים לדיעה שההתנחלות חיונית לגורלו של עסי-ישראל.

● זו דרך יותר קצרה להגיע לצמרת?

היא קצרה מבחינת הגיל היחסי שלי, לעומת מנהלי לישכת ראשי-ממשלה אחרים שהיו מבחינתי זו לא דרך קצרה. אני אומנם צעיר, בן 30, אבל אני פעיל אינטנסיבית כבר עשר שנים, שזה שליש מחיי. יש שני צדדים לעניין.

● דובר פעם על אפשרות שתהיה מזכיר ממשלה.

כשזה עלה, זה החמיא לי. לא היה ידוע לי שום דבר על כך, לא הוכטח לי, לא ביקשתי. כשהוא הציע לי להיות מנהל-לישכה — שמחתי.

● לא נעלבתי?

לא, בכלל לא. אני חושב שמי שנבחר כמזכיר-הממשלה, אלי רובינשטיין, מוכשר ממני למלא את התפקיד כמעט בכל תחום, ואין לי כל יומרה בשלב הזה של חי להיות מוכשר למלא כל תפקיד.

● את הניסוחים הדיפלומטיים האלה למדת מילדות?

לא לומדים את זה. במיסגרת האילוצים של החיים הפוליטיים לומדים שהחיים והמוות הם ביד השלשון, ובעניין הזה צריך ללמוד מנסיונם המר של אחרים.

בבית שלי קשה היה ללמוד לרבר בלשון דיפלומטית בכל האמור כאמא שלי. היא מברכת את האמת שלה באופן מוחלט, ללא סלקציה — לא ממליים ולא בראיונות. במובן הזה יש בינינו שוני תהומי.

● היא מביישת אותך?

בכלל לא. היא הצליחה, למרות התכונה המעניינת הזאת, להשיג פוליטיקה כל מה שרצתה. היא השפיעה על המציאות בארץ בכל הרמות.